

Δοξαστικός Ύμνος στην Αθανασία Μητέρα μου

*“ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς ἐν ὑμῖν ἐστίν. περιπατεῖτε ὡς τὸ
φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν
ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδεν ποῦ ὑπάγει. ὡς τὸ φῶς ἔχετε,
πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε”.*

Μια Βραδυνή Προσευχή, που μικρό με είχε μάθει η Μάνα μου, και ιδιόχειρα γραμμένη την κρατούσε και την έχω ανεκτίμητο κειμήλιο, μιλούσε για τον φόβο του σκότους στον ύπνο, αδελφό του θανάτου, και παρακαλούσε τον Θεό να στείλει τον άγγελό του να αγρυπνά στο προσκεφάλι μου ώστε να περάσω την νύχτα καλά.

Το 1996, μετά την επιστροφή μου από την Μ. Βρετανία στην Μεγάλη Μητέρα, την γενέτειρά μου Γη και την Μητέρα μου, δημοσιεύθηκε το πρώτο μου βιβλίο στα Ελληνικά με τίτλο «*Περί Τέλους. Φιλοσοφική Τετραλογία*». Φέρει στην προμετωπίδα την αφιέρωση:

*Μητρὶ αἰδοίῃ,
 ἱερά τε ψυχῇ πατρὸς ἀποφθιμένοιο,
 τοκέοιν φίλοιν.*

Στις 28 Μαρτίου, εναρχομένου του φετινού έαρος και λίγες ημέρες προ της εβδομάδας του Θείου Πάθους, η μητέρα μου εξήλθε του χρόνου στις μονές της αιωνιότητας, μετέλαβε του Σωτηρίου, λυτρώθηκε από τις αλυσίδες του Γίγνεσθαι και τον Λαβύρινθο της ύπαρξης, μετέστη στην Χώρα των Ζώντων, ανέκαμψε από το Φαίνεσθαι του Θείου Απόλυτου στο ίδιο το Είναι Του.

Στον ποταμό του χρόνου, στο διάβα του γίγνεσθαι πραγμάτωσε τέλεια μια ιδέα: το αρχέτυπο της μητρότητας.

Σαν τον Ήλιο του ουρανού, σαν την βουνίσια πηγή, σαν την καρποφόρα και παμβώτειρα γη, παρείχε καθ' όλη της την ζωή όλον τον ακένωτο εαυτό της στους υιούς, χωρίς να κρατάει υπόλοιπο και χωρίς να περιμένει, χωρίς καν να φαντάζεται ανταμοιβή, ει μη μόνον την αντίχαρη του χαμόγελου στο βλέμμα, του γλυκού λόγου και του τρυφερού χαδιού. Κι όταν ακόμη αυτή η λεπτή αντίχαρις έλειπε, πιεσμένοι καθώς είμαστε στην μέριμνα του χρόνου ή και ευγενέστερα ανηρπασμένοι σε υψηλότερες οδούς πνεύματος και τέχνης, πάλι άφθονη εξεχέετο η Μητρική χάρις, η αέναος προσφορά, η ακένωτη αδιάλειπτος κένωση. Συγχωρούσε απαρακάλεστη, προκαταβολικά.

Ανάλογα στέκονταν προς τον σύζυγο, στους οικείους, στους γύρο της, σε όσους είχαν την ανάγκη της – σε ότι είχε άμεσο ή έμμεσο σχέση με την ευδαιμονία των τέκνων της, των ευτυχών ημών.

Έδινε τα πάντα χωρίς να παίρνει, χωρίς να ζητάει τίποτε. Δεν λογάριαζε την προσφορά της, δεν «φθονούσε» την παροχή της χάρης της. Ήταν ά-φθονος στην επιδαψίλευση των αγαθών χορηγιών της, ως το θείον.

Το θείον είναι «άφθονον» (πλουσιοπάροχο και ανεπιφύλακτο) στις δωρεές των αγαθών του.

φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἴσταται.

Πλάτων, Φαῖδρος, 247C

Γιατί έγινε ο κόσμος;

«[ὁ Δημιουργός] ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος. τούτου δ' ἐκτὸς ὧν πάντα ὅτι μάλιστα γενέσθαι ἐβουλήθη παραπλήσια ἑαυτῷ».

Πλάτων, Τίμαιος, 29E

Πάρα πάνω, συγκατέβαινε και υπέφερε για τους γιούς της.

Παρέμενε στον χρόνο για τους γιούς της, διέφυγε από τον χρόνο για τους γιούς της.

Ένοιωσε τώρα πια ότι είχαμε διαφύγει τον κίνδυνο στον λαβύρινθο του χρόνου, χάρηκε γιατί η χάρις της φροντίδας της μας έδειξε την στενή ατραπό μέσα στην νηλεή ανάγκη, έκρινε πως ήταν να αφιερωθούμε απερίσπαστοι από χρονικές μέριμνες, και από αυτές ακόμη της υϊκής στοργής, στο έργο της αιωνιότητας, στο δικό μας «Τέλος». Και απέπτα αγγελικά.

Ανθιζε στα παιδιά της.

Δοξολογούσε κατά μίμηση της ζωοδόχου πηγής.

Ετελειώθη ως μητέρα. Έγινε ιδέα της μητρότητας, η Μορφή της Μητέρας καθεαυτής.

Μετουσίωσε τον χρόνο, και τον «Καιρό» του χρόνου, σε αιωνιότητα.

Μακαρία η λήξη σου Μήτερ.

Ας επαληθεύσουμε την βεβαιότητά σου για τον κοινό μας Ησυχασμό.

Εδονούμην σε ένα εξαήμερο δημιουργικής υπερέντασης, κατά το πρόγραμμα, 20-26 Μαρτίου. Λίγο πριν την τελευταία ομιλία μου στην Αρχαία Ολυμπία το βράδυ της Δευτέρας 26^{ης} για το Δυτικό αέτωμα του ναού του Διός εκεί και το αιώνιο κάλλος στο έγχρονο πάθος που συμβολίζει, έμαθα από τον φίλο μου γιατρό της ότι η Μητέρα παρουσιάζει αιφνίδια σοβαρό πρόβλημα. Έσπευσα, μετά το πέταγμα του νου, αργά το βράδυ στην πάσχουσα ρίζα και εστία μου. Ήλθε την άλλη μέρα ο αδελφός μου που ήταν μακρύτερα. Είχε έλθει η Στιγμή του Τέλους, αλλά δεν το καταλάβαινε ο νους μου. Είχα παγώσει από την αποκάλυψη του αληθινού προσώπου του Χρόνου.

Παρακολουθούσα την εξέλιξη, όπως η Μάνα μου η ίδια. Η Αθανασία μου κατενώπιον του Χρόνου, του Άρχοντος του Κόσμου τούτου.

Την Τετάρτη στο χάραμα συνέβη η τελευταία αναλαμπή: θεία ευφρόσυνη χάρις έλαμψε στο πρόσωπό της, χαμογέλασε με άφατη γλυκύτητα, και με φίλησε.

Φάνηκε ως εάν ο γερός οργανισμός της να ξεπερνάει το πρόβλημα.

Ο επί γης Άγγελός μας έφυγε το απόγευμα της Τετάρτης, λίγες μέρες πριν τα 104^α γενέθλιά της στις 12 Απριλίου.

Ανεφάνη η όψη της Παρθένου Κόρης στο πρόσωπό της, μετά το σημείο της μεγάλης τροπής, από την Τελείωση της Μητρός. Ο Κύκλος έκλεισε. Η Πύλη άνοιξε. Η Μάνα έφυγε. Μπήκε στην Αιωνιότητα.

Και άδειασε ο Χρόνος από Νόημα.

Αλλά “ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκρικται”.

Εβίωσα και βιώνω τον θάνατο στον θάνατό της.

Αλλά και την αθανασία στην Αθανασία της, την αιωνιότητα που μου χαρίζει στην αιωνιότητά της. Την παρουσία της ζωής της.

Ἡ Μητέρα μου είναι η πηγή μου.

*Ὅ,τι καλό κάνω οφείλεται σε αυτήν και σε αυτήν αφιερούται
όλο το έργο μου.*

Της απήυθυνα συχνά τους τελευταίους καιρούς την λατρεία μου κρατώντας την στην αγκαλιά μου, όταν ο τόνος της έγχρονης ύπαρξης άρχισε να πέφτει: «καρδιά μου, ζωή μου, ψυχή μου, άγγελέ μου, ουρανέ μου, παράδεισέ μου». Μειδιούσε το φως της ψυχής της, και κουνούσε το χέρι της συγκρατώντας την έκσταση της αγάπης μου και ευλογώντας με.

Λέγαμε μαζί το Τραγούδι του Ορεινού Εξωκκλησιού, σαν τον Αι Γιάννη στην κορυφή πάνω από το χωριό που γεννήθηκε, όπως μου το είχε μάθει. Τελευταία το ψιθύριζε κουνώντας τα χείλη:

*Εις το βουνό ψηλά εκεί, είν’ εκκλησιά ερημική·
το σήμαντρό της δεν χτυπά, δεν έχει ψάλτη ούτε παπά.*

*Ένα καντήλι λαμπερό και ένα πέτρινο σταυρό
έχει στολίδι μοναχό το εκκλησάκι το φτωχό.*

*Ένας διαβάτης που περνά, στέκεται και το προσκυνά,
και με ευλάβεια πολλή τον άσπρο του σταυρό φιλεί.*

Στο τέλος η ύπαρξή της ξελαγάρισε το περιττό και έμεινε στην ουσία, στον πραγματικό εαυτό της: μια ακτίνα του άκτιστου φωτός.

Εσώθη.

Μακάριοι, ευλογημένοι, ήρωες αγιασμένοι όσοι θνητοί, βορά του Χρόνου, βρίσκουμε το σωτήριο του θανάτου στην Αθανασία. Τελειώνουμε τότε στην τελείωση του εαυτού που είμαστε πραγματικά, στην Ιδέα της ύπαρξής μας, και έτσι στο Φως της Αιωνιότητας.

Επέγραψα στο άμωμο μάρμαρο του μνήματος, υικὴ συν
αδελφῶ ευλογία και ευχή:

Λάζαρος Αποστόλου Πιερρής
(Αύγουστος 1907 - 4 Ιουλίου 1978)
Αθανασία Ιωάννου Πιερρή
(12 Απριλίου 1915 - 28 Μαρτίου 2018)

*ἄμβροτε, οὐκέτι θνητὴ γ', εὐμάκαρ εἰς αἰῶνα
σέμνωμ' ἀγνὸν ζώουσα φωτὸς κόλποις ἐν
αἰγλήεσσι, ἀγαυοί τοι δωτῆρες ἑάων
πατρὶ μετ' ἑσθλῶ μῆτερ κυδρὴ μητιόεσσα,
πύκν' ἀμφαγαπαζομένη -
ὦ τοκῆες φίλοι ὀλβιοκράντορες λυσιπήμονες
χαίρετ', ἡμῖν δὲ μήδεσθε.*

Απόστολος Πιερρής

11 Απριλίου 2018, παραμονή των γενεθλίων της